

Калчо (къмъ Динкова). Симо мини въ другата стая.

Динковъ отива и притваря вратата,

ХІІ.

Елена. (Шепнейки). Мжжъ ми го нѣма. Но кога чухъ, че ще се изповѣдашъ — дойдохъ да те моля: не казвай нищо за убийството... Мжжъ ми бѣше спокоенъ. Защото вѣрва въ твоето обещание,

— (Съ помрачено лице). Тъй! Обещахъ.

= Моля ти се...

— Тъй... убихме човѣчеца...

= Ти си далъ само револвера, но то е все едно. Гонѣли сте се... Намѣрипъ си мжжа ми съ слабъ умъ,

— (Пресича я). Тъй бѣше... То е страшно!

= А за насъ двойно повече... За това дойдохъ...

— Тъй е... Само, не мога... На изповѣдь всичко се казва... Трѣбва да кажа както е било...

= (Презъ сълзи). Ама какъ!.. Какъ тъй!...

Нали мжжъ ми е вѣрвалъ въ думата ти!

— Не мога, Елено... Трѣбва, трѣбва да се изповѣдамъ... Вие оставате — азъ си отивамъ. Чакатъ ме вѣчни мжки.

Елена Коева се разплаква и не знае какво да каже.

ХІІ.

Блѣсватъ се вратата и влиза Недѣля Динкова. Елена Коева, погледва Калча Калцункова, безъ да получи увѣрение въ нѣщо, и излиза.